

[Tørnæs]

gå ind for det forhandlingsresultat, som foreligger?

Med hensyn til den fremsatte dagsorden kan jeg sige, at vi gerne bekræfter viljen ikke blot til europæisk samarbejde, men også til EF-samarbejdet, men vi kan under ingen omstændigheder gå med til at afvise det opnåede forhandlingsresultat, snarere tværtimod.

Som det forhåbentlig med al ønskelig tydelighed er fremgået, finder vi, at det resultat, som foreligger, på væsentlige punkter er en forbedring for den danske situation, en forbedring af EF-medlemskabet. Det er således klart, at vi stemmer imod det fremsatte dagsordensforslag.

Gade (SF):

Den fremstilling, statsministeren kom med af EF-samarbejdet og alle de goder, som faldt ned i vores turban og var faldet ned og ville blive ved, forstod jeg, hvis vi ellers opførte os ordentligt og ikke udnyttede den ret, som vi altså har, gjorde det næsten til et filantropisk foretagende. Jeg har nu mere tiltro til, og jeg tror også, at det er tættere på en ærlig fremstilling af situationen, at vi nogle gange har nogle økonomiske fordele, og nogle gange er det nogle andre lande, der får nogle økonomiske fordele af samarbejdet. Sådan er den ting vel skruet sammen.

Det, jeg synes var bemærkelsesværdigt i statsministerens indlæg, men også i andre indlæg om EF-Parlamentet, var, at man har lagt så meget vægt på høring, og at man har bagatelliseret, at det hed samarbejdsprocedure. Nu er jeg ikke den type, som synes, at ordet i sig selv skal hidse os op, men det kunne jo skyldes, at statsministeren har læst i nogle gamle papirer. Jeg står her med papirerne fra 10. januar i år, sendt til folketinget. Det kan være dem, statsministeren har læst i. Der står i artikel 100 A:

»Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet og Det økonomiske og sociale Udvalg.«

Det er blevet ændret i det juridiske dokument og det bindende dokument fra 14. januar i år. Der står i stedet:

»Kommissionen vedtager i samarbejde med Europa-Parlamentet og efter høring . . .«

Det bemærkelsesværdige er, at der stod i de oprindelige papirer – dem, vi normalt har drøftet ud fra, og derfor forstår jeg godt, at statsministeren føler sig fristet til at citere fra de papirer, vi mest har haft adgang til:

». . . høring af Europa-Parlamentet og Det økonomiske og sociale Udvalg.«

I de juridisk bindende papirer står der:

». . . samarbejde med Europa-Parlamentet og efter høring af Det økonomiske og sociale Udvalg.«

Det kan næppe være tilfældigt, og det er vigtigt at få ind i debatten, for det er det, det handler om. Det, vores diskussion handler om, er, om Parlamentet får øget indflydelse, får øget magt. Statsministeren og de borgerlige partier bagatelliserer det, men hr. Kent Kirk var dog tidligere så ærlig at komme til at sige, at det fik øget indflydelse eller magt.

Det, der selvfølgelig er realiteten, er, at i beslutningsprocessen – hvor man indtil nu har bestræbt sig for, fordi alle lande skulle være enige, at få kompromiseret alle lande imellem – i den nye samarbejdsprocedure bestræber man sig for at få et flertal af lande og et flertal i Parlamentet til at blive enige, for så går sagen igennem. Det er realiteten. Det er dér, Parlamentets nye indflydelse ligger. Det er smukt beskrevet i det juridisk bindende dokument, og det synes jeg skulle få statsministeren til at overveje, om hele hans argumentation egentlig ikke hviler på et lidt for løst grundlag.

Statsministeren gjorde sig lidt munter over, at der var forskellige syn i de partier, som stemmer for dagsordenen. Det er klart. SF siger nej til de 4 hovedelementer, der ligger i pakken; de radikale siger nej til ét; socialdemokratiet siger nej til ét – hvis vi siger det på den måde. Det er realiteten. Det ved vi alle. Det er derfor, dagsordenen ser ud, som den gør. Det hele hænger sammen. Det har statsministeren præciseret.

Statsministeren spurgte, hvorfor SF egentlig advarer imod at gøre det her til et ja eller nej, og prøvede at antyde, at det gjorde vi, fordi vi ville have noget helt andet ud af det, for vi var jo enige med statsministeren, forstod jeg.

Jeg kan betro statsministeren, at vi ikke har tænkt os at bilde befolkningen noget ind, at sige noget sludder. Får vi folkeafstemning, siger vi til befolkningen, at det ikke handler om et ja eller et nej til EF; det er noget slud-